

velem társalgott, mesélt Csontosról, és hogy segíteni tudja az ottaniakat. Említettem, hogy a nyugalomba vonuló csontos munkások részére gyakran adok igazolást az ott töltött munkaidéjükről, amikor erre megkeresnek. A látogatás tapasztalatait inkább a kísérők jegyezték. A megbeszélés végén Hrunyánszky két egyforma nagyságú papírost kért azzal, hogy mindketten az én aláírásomat írjuk, mert ő még nem fejejtette el. Igaza volt, a két aláírást nem lehetett egymástól megkülönböztetni. A küldöttség magyar kísérője *Desseuffy Imre* volt.

Csontoshoz még egy szakmai emlék köt. A hivatal mintegy 100 000 ürméter vetemekben tárolt tűzifával és még 10 hektárnyi fel nem dolgozott széldöntéssel vettem át. A gyökerestől kifordított bükkfák gyökereinek egy része még kapcsolatban maradt a talajjal, így a fák gyors minőségi romlásáról, fülledésétől tartani nem kellett. Annál inkább a vetemekben csúsztatás útján felhalmozott tűzifánál. Minthogy az állomási rakodóra a szállítás szekérfuvarral csak vontatottan haladt, *Wappel* kerületvezető erdésszel megtárgyaltuk, hogy a 8 km-es távolságról – a völgyben folyó patak vizének felhasználásával – víziúszató építésével kell az anyag „elszállítását” biztosítani, és utasítást kapott hozzáértő munkások beszerzésére. A munkára engedély és pénz is kellett. Felügyeleti tiszttem ennek megvalósításához – a költségek nagysá-

gára való tekintettel – nem járult hozzá, ezért *Radó Gábor* erdőigazgató, aki gyakran járt inspicálni, a legközelebbi ellenőrzése alkalmával a helyszínen győződhetett meg az intézkedés sürgősségéről. Az erre a célra általam kért 20 000 (húszezer) pengőre és a tervezett munkára ígent mondott azzal, hogy egy hónap múlva jelentenem kell az úszató működését. Ez megtörtént, és jelenthettem a napi 400 ürméter fának rakodói sarangolását is. Nem kellett műszaki tervdokumentáció, csak az, hogy a munkánál gyakran végezzek ellenőrzést. Egy folyóméter víziúszatói faanyag előkészítése, a szükséges szigetelő anyag (vastag madzag) stb. beszerzése, a munkabér összesen 2 pengő 50 fillérre kalkulált. A végelszámolás összege 18 500 pengő körüli összeg volt.

Hogy az erdésznek abban az időben mekkora volt a tekintélye, az a sós-laki kerület vezetőjének, *Király Lajosnak* az esetével jellemezhető. Előzetesen meg kell jegyeznem, hogy Király a kerületében példás rendet, munkásainál fegyelmet tartott. A fatolvajok rettegtek tőle, mert azokat rendszerint elkapta. Az utóbbi eset is ezzel kapcsolatos. Az egyik nap a déli órákban Király Lajos felesége azzal a hírrel rohant be az erdőhivatalba, hogy férjét a csendőrök elfogták és Ungvárra kísérték. Ennek az volt az oka, hogy egy ruszin parasztot falopáson tetten ért, aki az ilyenkor szokásos felhívásnak nem tett ele-

get, sőt az erdésszel agresszíven lépett fel, aminek következtében Király az illetőt helyben hagyta (felpofozta). A „megbántott” ember Királyt a csendőrségen feljelentette, és a pár hónappal előbb odahelyezett csendőr a feljelentő állítását elfogadva Királyt Ungvárra bekísérte. A hírre azonnal felhívtam Radó igazgatónkat, jelentettem az esetet, és felháborodásomban azt a kijelentést is tettem, hogy a csendőrséget úgy látszik, felhígtatták és nem a rendre vigyázókat segítik. Az igazgatóm azonnal felhívta a kárpátaljai csendőrség főparancsnokát, akit jól ismert, akinek elmondta az esetet, és a csendőrséggel kapcsolatos kijelentésemet. Az eredmény az volt, hogy Király estére már hazaért, és a védkerület így nem maradt gazdátlanul. Az ügynek azonban folytatása is lett. Pár napra rá megjelent az erdőhivatalnál az általam már ismert csendőrszázados azzal, hogy eljárását indítanak ellenem a csendőrség megrágalmazása miatt, hacsak nem vonom vissza az igazgatónak tett véleményemet. Ezt nyilván megtettem, de a századosnak tudomására hoztam, hogy az oda helyezett csendőrrel nem sok jót hallottam, a magyarokkal nem nagyon szimpatizált, és az előfordult eset miatt aggódom, ha továbbra is minden így maradna. Néhány hét múlva Király jelentette, hogy a csendőr már nem teljesít Sólakon szolgálatot.

Dr. Kollwenz Ödön

Veréb Béla (1923–2007)

Emődön született. Fiatalon megözvegyült édesanyja három gyermeket nevelt. Gyermek - és ifjúkora is ide, a Bükk hegység lábához kötődött.

Polgári iskolába Miskolcra járt. Majd jött a II. világháború, ami őt is a harcra kényszerítette. Leventeként Németországba vitték, majd rövid idejű francia hadifogság következett.

Hazatérése után a borsodgészti községháza hivatalnok volt. Sopronban, az Erdészeti Technikumban sajátította el az erdészszakmát, ami életre szólóan a hivatása lett. Oklevelét 1948. májusában vette át, majd munkába állt a Mállerd miskolci erdőgazdaságának mocsolyástelepi erdőgazdálkodásánál, ahol irodavezetőként dolgozott.

E nehéz, háború utáni időszakban az erdőgazdálkodás fő feladata a lakosság tűzifa-ellátása, a szénbányák számára a bányafa biztosítása és az újjáépítés faanyagának kitermelése és feldolgozása volt.

1950-ben került a Sátoraljaúj helyi Erdőgazdasági Nemzeti Vállalathoz, majd ennek jogutódjához, a Zempléni hegységi Állami Erdőgazdasághoz, ahol anyagforgalmi és erdőhasználati előadóként dolgozott, majd az erdészeti fahasználati műszaki vezetője volt 1955-től

1968-ig. 2 évig együtt dolgoztunk vele, itt ismerhettük meg kiváló emberi és szakmai kvalitását. Precíz, korrekt ember volt. A munka minősége volt számára a döntő, az alapján bírálta el a kerületvezetőket is. Ezt a munkastílust folytatta erdőfelügyelői munkakörében is, ahová 1968 áprilisában került. Ez a munkakör lett azután pályafutásának leghosszabb, szakmai, tapasztalatokban és eredményekben leggazdagabb szakasza. 24 éven át szolgálta itt szakmáját.

A volt Hutavölgyi Erdészeti és a környezetében lévő szakszövetkezeti erdőgazdálkodók között sok fiatal erdész dolgozott. Béla bácsi szármayi alá vette őket, segítséget és tanácsokat adott. Az erdőgazdálkodásban addig felhalmozott magas szintű szakmai ismereteit kamatoztatva az egyik legeredményesebben dolgozó erdészkollektíva szellemi irányítója lett. Nemcsak a szakmai munkák felügyelője volt, hanem a kerületvezetők lelki támasza is. Közvetlen kapcsolat tartott az erdészekkel, azok családtagjaival, s ahol tudott, önzetlenül segített a családi gondok megoldásában is. Nyílt, őszinte, egyenes, derék EMBER volt a szó igaz értelmében.

Szilárd alapelve: minden megoldható, csak akarat kérdése.

„Egy idős, tapasztalt szakembernek a fiatal becsapni bűn és elítélendő magatartás” – idézte

szavait nyugdíjba vonulásának alkalmával egy kerületvezető erdész.

Felügyelői tevékenysége időszakában a Hutavölgyi Erdészeti területén évente 18–20 ezer bruttó m³ fakitermelést és 45–50 ha erdő-sítést végeztek.

Szakmai irányítói tevékenysége eredményeként valósult meg a Regéc dorgói, Háromhuta pinkúti és Barlang-oldal elegyetlen lütfenyveseinek lecserélése, lombeleges (bükk és vörösfenyő) állományokra, közel 500 hektáros területen.

Kiemelten támogatta a helyi csemetekertek működtetését (L, Jf, Df, Vf), a mesterséges felújítások időbeni végrehajtásához.

Széles látókörű, nagy tiszteletnek és megbecsülésnek örvendő kollégát vesztettünk el személyében. Vitapartnereit közérthető szavakkal és érvekkel győzte meg szakmai kérdésekben.

A szakmai rendezvényeken büszkén viselte több évtizedes erdész egyenruháját, ezzel is hangsúlyozva szakmaszeretetét, hovatartozását, erdész kollégái és felettesei tiszteletét.

Egyszerű, közvetlen ember volt, aki legtöbbször „csak” adott másoknak.

Halála, távozása nagyon fájó úrt hagyott maga után.

Nyugodj békében Béla Bátyánk!

Fehér István és dr. Lenár György
volt munkatársai